

[Kirsten Lee]

om, at de kan blive ved med at være tjenestemænd på tjenestemandslignende vilkår, til de går på pension. Og ønsker de ikke at være ansat, har de mulighed for at få ventepenge.

Det fremgår af betænkningen, at Statsanstalten er et sundt og konkurrencedygtigt selskab, der økonomisk er blandt de bedste i landet. Det må derfor være i alles interesse, at selskabet fortsat kan drives og forblive sundt og konkurrencedygtigt. Derfor påhviler der os politikere en forpligtelse til at arbejde hurtigt, men naturligvis samtidig grundigt med dette lovforslag.

I Det Radikale Venstre afviser vi klart socialdemokratiske beskyldninger om, at der i dette tilfælde skulle være tale om statslig ekspropriation. Når man læser, hvad der i tidens løb er blevet sagt om Statsanstalten i forbindelse med ændringer af loven fra denne talerstol, hersker der ikke tvivl om, at det har været en forudsætning for alle, at det er statens ejendom.

Hr. Svend Auken fremhævede for nogle år siden klart, at Statsanstalten skulle bevares som et statsligt forsikringsselskab – det fremgår af betænkningen – og det ville han vel ikke have sagt, såfremt hans udgangspunkt var, at det var en selvejende institution. Der er efter vores opfattelse tale om, at Statsanstalten er statens ejendom; der er ikke tale om ekspropriation.

Vi støtter forslaget.

Arne Melchior (CD):

Fru Kirsten Lee stiller det meget relevante spørgsmål, hvad der er fornuftigt. Det har vi i CD i denne forbindelse været en del i tvivl om, men vor tvivl blev overvundet, da vi så de udtalelser, der fremkom dels fra Justitsministeriet, dels fra kammeradvokaten. Dem har regeringen stillet sig på, og det synes vi også er fornuftigt. Det er ikke sikkert, det er det eneste fornuftige og slet ikke sikkert, at det er det juridisk korrekte, men det er fornuftigt – mange spørgsmål har mere end én fornuftig løsning.

På denne baggrund har vi tilsluttet os det her foreliggende lovforslag, og det står vi ved, og derefter stemmer vi naturligvis. Skulle det så vise sig, at nogle personer, som er berettiget hertil, rejser sagen over for domstolene og får medhold, kan jeg kun sige, at det juridiske naturligvis i så fald må vinde over den ene eller den anden grad af fornuft.

Vi ser altså nøgternt på denne sags endelige udgang, idet vi klart står fast ved den aftale, vi

har indgået om gennemførelse af denne lovgivning.

Der nedsættes et udvalg, der skal forestå salget af aktier; hvis der til dette udvalg skulle fremkomme tilbud fra kredse – måske mange – blandt forsikringstagerne i Statsanstalten om at blive ejere af dette selskab, vil det vel indgå i overvejelserne og vil have vor absolutte sympati, hvis en løsning af den art kan gennemføres. Nogen frygt for, at selskabet skal gå til udlandet, nærer jeg ikke. I den henseende må jeg erklære mig enig i påpegelsen af, at det må vi selvfølgelig være åbne over for, og det er da dejligt, hvis der er nogle, der vil investere her i landet.

Jeg vil nu ikke give afkald på resten af min taletid, men jeg vil benytte lejligheden til at følge det spørgsmål op, som fru Kirsten Lee rejste, nemlig om det er fornuftigt, at staten driver forsikringsselskab.

Jeg vil gerne give den melding, og jeg forbeholder mig at komme med den oftere, når lignende ting kommer til behandling her i Tinget i den nærmeste tid, at det ikke er sådan uden videre at sige, at hvad der er privat, er veldrevet, og hvad der drives af staten, myndighederne og offentligheden, kommuner osv., er dårligt drevet. Alle dygtige er ikke ansat i den private sektor, og alle dumhovederne er ikke ansat i den offentlige sektor. Jeg går ud fra, at statsjurister også vil erkende, at det også gælder deres fagfæller; det er ikke sådan, at alle de dumme jurister sidder i staten, og at alle de kloge sidder udenfor.

Derfor kan CD slet ikke gå ind i denne religiøse tankegang – og jeg har bestemt ikke noget imod religion, jeg vil næsten sige tværtimod, men når praktiske, fornuftsmæssige ting skal laves om til trossager, bliver vi lidt elektriske hos os, for så går nemlig det objektive fløjten.

Da jeg var i Schweiz for en del år tilbage, var der tilfældigvis på det tidspunkt en gevaldig kampagne i aviser og på plakatsøjler for Postsparebanken, som altså det statsejede P&T i Schweiz drev, ligesom man kender det fra Tyskland og fra Sverige. Jeg kunne ikke dy mig for at gå op hos en meget førende bankdirektør i Lugano og spørge ham: Hvordan ser dette liberale Schweiz og dets bankverden på, at en statsdrevet virksomhed går så energisk ind i et salsarbejde for bankvirksomhed? Denne schweiziske bankdirektør kiggede på mig og